

lum en met de benoeming van een derde hoogleraar zou er nog geen volledige opleiding kunnen worden verzorgd.

Ook de stichting van een faculteit der natuurwetenschappen had altijd haar bijzondere pleitbezorgers gekend. Een pleidooi hiervoor werd in 1895 bijvoorbeeld gevoerd door de arts T. G. den Houter. Hij was van mening dat een natuurkundige faculteit aan de VU van minstens zo groot belang was als de medische faculteit. Omdat juist die faculteit 'bij uitnemendheid de burcht des ongeloofs en het domein van het materialisme' was, en bovendien de basis vormde voor de medische studie: 39

Een student heeft, voor hij aan de geneeskunde zelf begint, een paar jaren besteed aan de studie der natuurkundige, dusgenaamd exacte vakken; en door deze studie vaak zijn geloof onherstelbaar nadeel aangedaan [...]. De medische wetenschap maakt in den regel geen materialisten, maar zij vindt ze en behoeft slechts het verderfelijke zaad, door de wis- en natuurkundige faculteit met kwistige hand gezaaid, verder tot wasdom te doen gedijen.⁵⁸

In 1899 had Kuyper aan het slot van zijn rectorale rede *Evolutie* ook het belang van een eigen natuurwetenschappelijke faculteit onderstreept: 'Wie geen vreemdeling is in den principiëelen strijd onzer dagen, zal, na mijn rede, mij toch allicht toestemmen, dat de wetenschappelijk beslissing heden ten dage veel meer bij de Natuurkundige dan bij de Medische faculteit ligt.'⁵⁹

Op de jaarvergadering van 1908 deed Woltjer de oproep aan (toekomstige) studenten om zich voor een studie in de wis- en natuurkunde in te schrijven. Als zich maar genoeg studenten zouden inschrijven, zo veronderstelde hij, zou dat een prikkel zijn om in de behoefte van een faculteit te voorzien: 'Dan zal men kunnen zeggen: zie, zoveel jongelieden willen studeeren aan de Vrije Universiteit; er *moet* plaats voor hen worden gemaakt; die faculteit moet er komen. We moeten ook in dezen vooruit om ons ideaal: een volledige Universiteit, te bereiken.'⁶⁰ Tot dan toe hadden zich pas vier studenten aangemeld voor een studie in de wis- en natuurkunde, waaronder Woltjers zoon, H. R. Woltjer. In 1908 schreef ook zijn jongste zoon J. Woltjer jr. zich in, maar aan de oproep was nog niet massaal gehoor gegeven toen Woltjer sr. in 1911 zijn referaat hield over 'het vraagstuk der wis- en